

Πρός

τόν Αξιότιμον

κ. Γεώργιον Ζερβόν

Διευθυντήν τῆς Ἐφημερίδος «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ»

Εἰς Ἀθήνας

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Φιλοξενηθείσης εἰς τό ὑπ' ἀριθμ. **2038/26.09.2014** φύλλον, σελίς 8, τῆς Ἐφημερίδος «**ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ**» τῆς ἐπιστολῆς τοῦ αὐτοπροαιρέτως ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ἀποτειχισθέντος Πανοσιολ. Αρχιμ. Εὐθυμίου Χαραλαμπίδη, διά τῆς ὁποίας, ψευδόμενος, συκοφαντῶν καί διαστρέφων τήν ἀλήθειαν προσπαθεῖ νά δικαιολογήσῃ τά ἀδικαιολόγητα καί νά καθησυχάσῃ τό τεταραγμένον ἐκ τῆς πράξεως ταύτης συνειδός του, ἐν πρώτοις καί πρός γνῶσιν πάντων τῶν προβληματισθέντων ἐκ τῶν γραφομένων ὑπ' αὐτοῦ καί εἰς ἅπαντας τούς φιλικούς εἰς αὐτόν ἱστοτόπους προθύμως ἀναπαραγομένων καί μεθ' ὕβριστικῶν πρός τό πρόσωπον ἡμῶν ἀνωνύμων, ὡς εἰκός, σχολίων διανθιζομένων, ἐν ἀγάπῃ καί ἀληθείᾳ δηλοῦμεν τά κάτωθι.

Ἄφ' ἧς ἡμέρας, χάριτι καί εὐδοκίᾳ Κυρίου, ἀνελάβομεν τήν διαποίμανσιν τῆς Παναγιοφυλάκτου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σύρου, Τήνου, κλπ., μεταξύ τῶν ἄλλων στόχων, ἐθέσαμεν καί τήν ἐν εἰρήνῃ, ἁρμονίᾳ καί συνεργασίᾳ συμβίωσιν τῶν Ὁρθοδόξων καί τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν συνοίκων τῶν εὐλογημένων Νήσων τῆς Μητροπόλεως ἡμῶν Σύρου καί Τήνου, πεποιθότες ὅτι «Ὁ ἐπίσκοπος ὀφείλει νά ἐμμένῃ ἀείποτε ἐν ταῖς ἠθικαῖς τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἀρχαῖς καί οὐδέποτε νά ἐξέρχεται τούτων ἢ νά παραβαίνῃ αὐτάς δῆθεν λόγω δογματικῶν διαφορῶν...Ἡ Χριστιανική ἀγάπη ἐστίν ἀναλλοίωτος, δι' ὃ οὐδ' ἡ τῶν ἑτεροδόξων χωλαίνουσα πίστις δύναται ν' ἀλλοιώσῃ τό πρός αὐτούς τῆς ἀγάπης συναίσθημα...Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε χάριν δογματικῆς τινος διαφορᾶς πρέπον νά θυσιάζηται. Παράδειγμα ἔστω ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν, ὅστις ἐξ ἀγάπης καί πρός αὐτούς τούς Σταυρωτάς τοῦ Χριστοῦ ἠύχετο ἀνάθεμα εἶναι αὐτῶν. Ὁ μὴ ἀγαπῶν τούς ἑτεροδόξους ἐπίσκοπος, ὁ μὴ καί ὑπέρ αὐτῶν ἐργαζόμενος, ἀπό ψευδοῦς κινεῖται ζήλου, διότι ὅπου ἡ ἀγάπη ἐκεῖ καί ἡ ἀλήθεια καί τό φῶς!» κατά τήν διδαχὴν τοῦ μεγάλου συγχρόνου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Ἁγίου Νεκταρίου («Ποιμαντική», σελ. 192).

Καί ταῦτα, οὐδέ κατά κεραίαν ἐκκλίνοντες τῶν ὀρίων, ἃ οἱ Πατέρες ἡμῶν διά τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἔθεντο, ἐμμένομεν εἰς τούς δοθέντας φρικτούς κατά τήν ὥραν τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας ἡμῶν ὄρκους διά τήν τήρησιν καί υπεράσπισιν τῶν θείων Δογμάτων τῆς Ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως.

Παρά ταῦτα, ὅμως, ἄρκετοί, οἱ ὅποιοι δέν κινοῦνται πάντοτε ἐκ καλῆς θελήσεως, διασπείρουν ἀνά τήν Ἑλλάδα φήμας καί «εἰδήσεις» περί λόγων καί γεγονότων, τά ὅποια πόρρω μέν ἀπέχουν τῆς ἀληθείας καί τῆς πραγματικότητος, προκαλοῦν δέ προβληματισμόν τῶν πιστῶν καί ἀδίκους ἐπιθέσεις εἰς τό πρόσωπον ἡμῶν.

Ἔχοντες τήν ποιμαντικήν εὐθύνην μιᾶς κοινωνίας, εἰς τήν ὁποίαν, διά λόγους ἱστορικούς, ἀπό αἰῶνες συμβιώνουν, ἴσως ὄχι πάντοτε ἁρμονικά-κατά τό παρελθόν, κυρίως- Ὁρθόδοξοι καί Ρωμαιοκαθολικοί, καί εἰς τήν ὁποίαν τό φαινόμενο τῶν μικτῶν Γάμων εἶναι ἰδιαιτέρως συχνόν, καλούμεθα ἐν πλήρει συναισθήσει τῆς ἡμετέρας εὐθύνης νά συμβάλλωμεν εἰς τήν ἐν ἀγάπῃ καί ἀληθείᾳ συμβίωσιν καί πρόοδόν της.

Συχνάκις, μάλιστα, διερωτώμεθα ἐάν οἱ θεωροῦντες ἡμᾶς «προδότην» τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπειδή ἐπιδιώκομεν καί ἐργαζόμεθα διά τήν ἐπικράτησιν ἀγάπης, συνεργασίας καί φιλαλληλίας μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων καί τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, διαθέτουν πλήρη γνῶσιν τῶν δεδομένων τῆς ἐνταῦθα κοινωνίας.

Διερωτώμεθα, ἐάν θά ἐπεθύμουν τόν χωρισμόν τῶν οἰκογενειῶν ἢ τό μῖσος μεταξύ τῶν Χριστιανῶν!

Διερωτώμεθα, ἐάν θά ἐπεθύμουν τήν ἐπιλεκτικήν ἄσκησιν τῆς φιλανθρωπίας, ἐάν θά μᾶς ἔκρινον ἀγωνιστάς καί ὁμολογητάς τῆς Ὁρθοδοξίας μόνον εἰς τήν περίπτωσιν κατά τήν ὁποίαν θά ἠρνούμεθα νά προσφέρωμεν αἷμα εἰς Ρωμαιοκαθολικόν, θά ἠρωτῶμεν τόν ἐμπερίστατον συνάνθρωπόν μας ἐάν εἶναι Ὁρθόδοξος, πρὶν τόν βοηθήσωμεν, θά ἠρνούμεθα νά εὐχηθῶμεν, νά συμφάγωμεν-τί λέγω, νά χαιρετίσωμεν, κατά τήν ἄποψιν ὠρισμένων-τούς μή Ὁρθοδόξους....Ἄπαγε!

Εἰς τήν μικράν κοινωνίαν τῶν νήσων Σύρου & Τήνου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ζῶμεν εἰς μίαν ἰδιόμορφον πραγματικότητα, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ διαρκῆ ἐγρήγορσιν διά τήν διατήρησιν τῆς ὁμονοίας καί τήν ταυτόχρονον ἐνίσχυσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, γεγονός τό ὅποιον μόνον οἱ γνῶσται της τό καταλαβαίνουν καί διά τό ὅποιον χρειαζόμεθα ἐνίσχυσιν δι' εὐχῶν καί ὄχι ἐπίθεσιν δι' ἀναληθειῶν.

Προσέτι, καί ἐπειδή ὅλοι ἀναγνωρίζομεν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν Πατέρων, ὁ λόγος τῶν ὁποίων εἶναι δυναμικός, σταθερός, ἐνίοτε δέ καί τολμηρός, μή ἐξαρτώμενος ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καταστάσεων, τῶν προσωποληψιῶν ἢ τῶν εὐκαιριακῶν καί εὐμεταβλήτων ἀντιλήψεων τοῦ ποιμνίου, παραθέτομεν Ἐπιστολήν τοῦ πρώτου μετά τήν Ἄλωσιν Πατριάρχου Γενναδίου Σχολαρίου, τοῦ καί μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, πρὸς τόν Ἡγούμενον τῆς μονῆς Σινᾶ Μάξιμον Σοφιανόν:

«Ἔτι ἠρώτησαν οἱ μοναχοί εἰ ἐνι συγκεχωρημένον, ἵνα διδῶτε τοῖς Ἀρμενίοις ἢ Λατίνοις τήν παναγίαν τοῖς προσκυνηταῖς. Ἡμεῖς δέ λέγομεν ἵνα διδῶτε αὐτοῖς καί τό ἀντίδωρον· χριστιανοί γάρ εἰσὶ καί διὰ τοῦτο ἔρχονται ἐκ τοσοῦτων διαστημάτων εἰς προσκύνησιν τοῦ δεσποτικοῦ τάφου. Εἰ γοῦν καί ἐσχισμένοι εἰσὶν ἀφ' ἡμῶν διά τινὰ ζητήματα τῆς πίστεως καί εἰσὶν ἑτερόδοξοι, ἀλλ' ὡς χριστιανοί μετά πίστεως καί εὐλαβείας ζητοῦσι τόν ἁγιασμόν ἡμῶν, καί ἡμεῖς ὀφείλομεν

διδόναι·τό γάρ Μή δῶτε τά ἅγια τοῖς κυσί (Ματθ.7,6) καί τά ἐξῆς περί τῶν ἀπίστων νοεῖται, ἦγουν Ἰουδαίων καί Σαρακηνῶν καί Ἑλλήνων καί Μανιχαίων καί ἄλλων, οἵτινες προσποιοῦνται τόν χριστιανισμόν μή ὄντες χριστιανοί· διό καί ἐπάγει· μήποτε στραφέντες καταπατήσωσιν αὐτά καί ρήξωσιν ὑμᾶς (Ματθ. 7,6). Κύνες οὖν εἰσί καί χοῖροι οἱ πατοῦντες·οἱ δέ μετά πίστεως καί εὐλαβείας ζητοῦντες τά ἅγια καί προσλαμβάνοντες οὐκ εἰσί τοιοῦτοι. Ἀκούετε δέ καί τοῦ Κυρίου εἰπόντος ὅτι· Ὁ μή ὢν καθ' ἡμῶν ὑπέρ ἡμῶν ἐστί (Μάρκ. 9,40), καί τόν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μή ἐκβάλω ἔξω (Ἰω. 6,37). Τό μέγα μυστήριον τῆς κοινωνίας μόνον μή δίδοτε αὐτοῖς, οὐ μόνον διά τήν τοῦ Μυστηρίου ὑπεροχήν, ἀλλά διά τό μυστήριον τοῦτο παριστᾶν μέν ὄλην τήν θείαν οἰκονομίαν, προηγουμένης δέ τῆς ὁμολογίας τοῦ συμβόλου τῆς ἀληθοῦς πίστεως τελειοῦσθαι, καί διά τοῦτο τοῖς εἰς τήν θείαν οἰκονομίαν ἢ εἰς τήν θεολογίαν ψευδοδοξοῦσι καί τῇ καθολικῇ ἀντιλέγουσιν Ἐκκλησίᾳ οὐ δεῖ αὐτό δίδοσθαι...Διό καί οἱ ἀγιώτατοι Πατριάρχαι, ὅτε ἐλειτούργουν ἑορτασίμως, ἐρχομένους καί Ἀρμενίους καί Λατίνους καί ἰσταμένους μετά πάσης εὐλαβείας εἰς τήν λειτουργίαν, οὐκ ἐδίωκον, ἀλλά καί ἀπερχομένους μετά τῶν Ὀρθοδόξων καί προσκυνοῦντας καί ἀσπαζομένους τήν πατριαρχικήν χεῖρα καί εὐλόγουν καί ἐδίδουν αὐτοῖς τό ἀντίδωρον· ὡς γάρ μαθηταῖς τοῦ Χριστοῦ οὐκ ἐξέβαλον ἔξω τούς εἰς αὐτούς ἐρχομένους. Ἀρκετόν οὖν ἐστί ὅτι ὑμεῖς οὐ ζητεῖτε οὐδέ λαμβάνετε ἁγιασμόν παρ' αὐτῶν, διότι εἰσὶν ἑτερόδοξοι καί κεχωρισμένοι· ἀλλά ἐάν ζητῶσιν αὐτοῖ τόν ἁγιασμόν ἀφ' ὑμῶν, ὀφείλετε μή ἀποπέμπειν αὐτούς, ὡς προείπομεν» (Ἰ.Μ.Φουντούλη, Ἡ οἰκονομία σέ λειτουργικά θέματα κατὰ τόν πατριάρχη Γεννάδιο Σχολάριο-Ποιμαντικές ἀνάγκες τῆς Τουρκοκρατίας, Χριστιανική Θεσσαλονίκη, Ὀθωμανική [περίοδος 1430-1912,Α΄[Κέντρο Ἰστορίας Θεσσαλονίκης τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης, αὐτοτελεῖς ἐκδόσεις 12],Θεσσαλονίκη 1993, σ. 192-193).

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τά ὅσα ψευδῆ καί συκοφαντικά ὁ προμνησθεὶς Ἀρχιμανδρίτης ἀναφέρει, πρὸς εἰρήνευσιν τεταραγμένων ἐκ τούτων ψυχῶν, σᾶς γνωρίζομεν ὅτι:

ΟΥΔΕΠΟΤΕ συνευχήθημεν μετά ΡΚαθολικῶν, ἢ δέ παρουσία μας εἰς τήν ἐπίμαχον χειροτονίαν δέν ἦτο συμμετοχή εἰς αὐτήν ἢ, ἔτι χειρόν, συμπροσευχή, ἀλλά παρουσία, μετά τῶν τά πρῶτα φερόντων καί πλήθους λαοῦ τῆς Σύρου, εἰς ἓν γεγονός σημαντικόν, διά τό σύνοικον ΡΚαθολικόν στοιχεῖον.

Ἡ εὐχετήριος προσλαλιά μας ἐξεφωνήθη πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς τελετῆς, χωρὶς οὐδεμίαν δογματικὴν ἀναφορὰν ἢ ὑπαινιγμόν νά ἐμπεριέχη, εἰ μή μόνον διά κακοβούλους καί προκατειλημμένους, καί ἀπευθυνόταν πρὸς ἓνα θρησκευτικόν ἡγέτην, μετά τοῦ ὁποίου θά συμβιώσωμεν καί εἰς τήν ἀπό κοινοῦ ἀντιμετώπισιν τῶν μεγάλων προβλημάτων τοῦ λαοῦ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νά συνεργασθῶμεν, ἐκφράζοντες τήν κατ' ἄνθρωπον πρὸς τό πρόσωπόν του ἀγάπην καί τιμὴν καί ὑλοποιοῦντες αὐτήν δι' ἑνὸς συμβολικοῦ δώρου.

Διαφημίζει καυχώμενος καί ἐπαιρόμενος ὅτι διά λόγους πίστεως δέν ἀναγνωρίζει ἡμᾶς ὡς Ἐπίσκοπόν του, ἀναγνωρίζει, ὅμως, καί τιμᾷ καί ὑπολήπτεται τήν ὑπογραφήν μας, προκειμένου νά εἰσπράττη μηνιαίως τόν μισθόν του, ἔως καί σήμερον

Αναφέρεται εις τούς μικτούς γάμους, ως εάν τοῦτο νά ἦτο φαινόμενον τῶν «ἐσχάτων καιρῶν», ἠθελημένως, ἴσως, ἀγνοῶν ὅτι μικτοί γάμοι συνάπτονται ὄχι «ἐδῶ καί δεκαετίες», ἀλλ' «ἐδῶ καί ἑκατονταετίες», καί ὄχι μόνον εις τήν καθ' ἡμᾶς Ἱεράν Μητρόπολιν.

Ὡς γνώστης καί ἄτεγκτος τηρητής τῶν ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Πατερικῶν διδασχῶν, θά ἔπρεπε, εάν δέν ἤθελεν νά φανατίσῃ τούς ὁμοϊδεάτες του καί ἀποπρανατολίσῃ τούς ἀναγνώστας τῶν κειμένων του, νά γνωρίζῃ ὅτι πάντοτε ὑπῆρχε προβληματισμός σχετικῶς μέ τό εάν οἱ ἐπανερχόμενοι εις τήν Ὁρθοδοξίαν ΡΚαθολικοί θά ἔπρεπε νά ἀναβαπτίζωνται ἢ μόνον νά χρίωνται... Καί ἐπί τοῦ συγκεκριμένου θέματος, δηλωτικόν τῆς ἠθελημένης ἀγνοίας καί συνειδητῶς συκοφαντικῆς ψευδολογίας του, διερωτώμεθα εάν γνωρίζει πόσοι ἑτερόδοξοι, ἐπί τῆς Ἀρχιερατείας ἡμῶν προσῆλθον εις τήν Ὁρθοδοξίαν καί, ταυτοχρόνως, εάν ἡδύνατο ὁ ἴδιος ἢ οἱ ὁμόφρονες αὐτῷ νά παρουσιάσουν ἕνα, ἔστω καί ΕΝΑ ἑτερόδοξον, τόν ὁποῖον ἐπανεφέρουν εις τήν Ὁρθόδοξον Καθολικὴν Ἐκκλησίαν!

Ψευδῶς, ὡσαύτως, καί συκοφαντικῶς καί ἐν περισσεύματι θρασύτητος ἀναφέρει ὅτι «ἡ Θεία Κοινωνία τῶν Ὁρθοδόξων μεταδίδεται στούς παπικούς καί παράλληλα οἱ δικοί μας "κοινωνοῦν" τήν ὅστια ἀπό τούς παπικούς"! ΟΥΔΕΝ ΤΟΥΤΟΥ ΨΕΥΔΕΣΤΕΡΟΝ! Ἀντιθέτως, καί πρὸς ἐπίρρωσιν τούτου καί κατίσχυσιν τοῦ ἄρχοντος τοῦ ψεύδους, δημοσίως ἐλοιδωρήθημεν ὅτε ἀπηγορεύσαμεν, εις συγκεκριμένην περίπτωσιν τήν μετάδοσιν τῆς Θείας Κοινωνίας εις ΡΚαθολικόν, ὡς ἡ ἐπισυναπτομένη ἀλληλογραφία καταδεικνύει.

Ὁ καταγγέλλων ἡμᾶς Ἀρχιμανδρίτης ἀπεδείθη στερούμενος παντελῶς ὀρθοδόξου ἠθους καί γνησίου Ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος, παραδεχόμενος ὅτι ἐπί μῆνας πρὶν εἶχε παύσῃ τό μνημόσυνόν μας, δίχως νά μᾶς ἐνημερώσῃ, ὡς ἔδει, λειτουργῶν ἐπί ἀντιμνησίου κεκοιμημένου Βοηθοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί ἐν ταύτῳ χαίρων, κατά παρελθόντα μῆνα Μάϊον, συναναστρεφόμενος λειτουργικῶς μεθ' ἡμῶν.

Πεποίθαμεν δ' ὅτι, ὡς γνώστης καί ἄκαμπτος τηρητής τῶν ἱερῶν Κανόνων, γνωρίζει τί οὔτοι προβλέπουν διά τούς γυμνή τῆ κεφαλῇ ψευδομένους καί συνειδητούς ἐπισκοποκατηγόρους, ἀλλά καί οἱ νόμοι τῆς Πολιτείας, ἐνώπιον τῶν ὁποίων αὐτός καί οἱ ἀναπαράγοντες τά ἐξ αὐτοῦ ἐκπορευόμενα θά κληθοῦν εις ἀπολογία ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης, κατηγορούμενοι διά συκοφαντικὴν δυσφήμισιν, καί ἐλπίζομεν ὅτι δέν θά διαστρέψουν τοῦτο, ἐμφανίζοντες ἑαυτούς ὡς διωκομένους ἕνεκεν τῆς ἀληθείας, τήν ὁποίαν δέν τολμᾷ ἢ δέν δύναται νά ὑποστηρίξῃ ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου, εις τό ὁποῖον ἐπανελημμένως ἔχει κληθεῖ, ἀλλ' ὑπό τοῦ Ἠγουμένου αὐτοῦ ἐμφανίζεται ὡς ἀγνώστου διαμονῆς(!).

Παρά ταῦτα, ὅμως, συνεχίζει καί ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς νά ἐξαπολύῃ ὑβριστικὰς καθ' ἡμῶν ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας προθύμως καί ἀβασανίστως ἀναπαράγουν ἔντυπα καί ἠλεκτρονικά μέσα ἐνημερώσεως, ὑπέχοντα καί ταῦτα ἠθικὰς καί ποινικὰς εὐθύνας...

Δεδομένου, μάλιστα, ὡς παραλήπτῃς τῆς συγκεκριμένης ἐπιστολῆς γνωρίζετε τήν

διεύθυνσιν αὐτοῦ, τὴν ὁποῖαν ἀγνοεῖ ὁ Κανονικὸς Ἐπίσκοπος καὶ ὁ Ἡγούμενος αὐτοῦ-ἄλλως, εἴμεθα βέβαιοι-δὲν θὰ τὴν ἐδημοσιεύατε, θὰ σᾶς παρακαλούσαμε νὰ μᾶς ἐνημερώσητε περὶ αὐτῆς, ὥστε νὰ ἀποσταλοῦν πρὸς αὐτόν τὰ Κλητήρια Θεσπίσματα ἐμφανισέως τοῦ ἐνώπιον τοῦ ὑφ' ἡμῶν ὀρισθέντος ἀνακριτοῦ, διὰ νὰ δώσῃ λόγον περὶ τῶν πραττομένων, γραφομένων καὶ λεγομένων ὑπ' αὐτοῦ, ὡς πάντες οἱ ἀληθεῖς καὶ γνήσιοι ὁμολογηταὶ πράττουν, ἀντὶ νὰ καταφεύγῃ εἰς τὴν θρασύδειλον ἀσφάλειαν τῶν δημοσίων μονολόγων, μέσῳ φιλικῶν πρὸς αὐτόν μέσων ἐνημερώσεως.

Προσεπιδηλοῦμεν δ' ὅτι οὐδέποτε καὶ εἰς οὐδένα Κληρικόν μας ἐστερήσαμεν τὴν παρρησίαν ἢ τὴν ἐλευθερίαν καταθέσῳς εἰς ἡμᾶς ἀκωλύτως προσωπικῆς του γνώμης, οὐδένα καὶ οὐδέποτε καὶ δι' οἴουδήποτε τρόπου ἐτιμωρήσαμεν δι' αὐτό, πολλάκις δέ τὴν παρά τῶν Κληρικῶν μας συγγνώμην ἠτησάμεθα, ἐάν ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως, ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν καθηκόντων μας τυχόν αὐτοὺς παρεπικράναμεν.

Ἀπόδειξις καὶ τοῦτο τοῦ ἀντιεκκλησιαστικοῦ καὶ ἀντιεπισκοπικοῦ πνεύματος τοῦ εἰρημένου Ἀρχιμανδρίτου, ὁ ὁποῖος δὲν ἠθέλησεν προηγουμένως νὰ καταθέσῃ τοὺς προβληματισμούς καὶ τὰς ἐνστάσεις του κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Ἐπίσκοπόν του, ἀλλ' ἐπέλεξεν τὴν ὀλισθηρὰν τῆς δημοσιότητος ὁδόν, εἰς τὴν ὁποῖαν δὲν θὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν, κηδόμενοι τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας.

Σημειωθήτω καὶ ἡ πλήρως ἀπάδουσα πρὸς Κληρικόν, καὶ δὴ Μοναχόν καὶ δὴ «τηρητὴν τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως στερρόν», ἡ ὑπ' αὐτοῦ αὐτόβουλος ἐγκατάλειψις τοῦ ποιμνίου του, τό ὁποῖον τὸν ἠγάπησεν καὶ παντοειδῶς εὐηργέτησεν, δύο ἡμέρας πρὸ τῆς μεγάλης ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, γεγονός τό ὁποῖον τὸν λαόν τῆς Ἐνορίας του πολὺ παρεπίκραναν καὶ τοὺς λοιπὸν Ἐφημερίους τῆς Ἄνδρου ἐξώργισεν...

Κατακλείοντες τὴν παροῦσαν, ἡ ὁποῖα, σημειωθήτω, δὲν εἶναι προσωπική, διερωτώμεθα ἐάν δὲν «ἔξεστι Κλαζομενίοις ἀσχημονεῖν» μόνον, ἀλλὰ καὶ «ἀποτετειχισμένοις ψευδολογεῖν» καὶ ἐωσφορικῶς ἐμφανίζειν ἑαυτοὺς ἀνωτέρους τῶν ἁγίων Νεκταρίου Πενταπόλεως καὶ Ἰουστίνου Πόποβιτς καὶ τῶν ὁσίων Γερόντων Φιλοθέου Ζερβάκου, Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, Παϊσίου τοῦ Ἀγιορείτου καὶ ἄλλων πολλῶν, διὰ τὴν δόξαν τοῦ κόσμου καὶ μόνον!

Μετά τιμῆς καὶ ἀγάπης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ † Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄